

Győri Blanka festménye

telt szögek alatt törzseik tengelye kiveti magából az ágak és a levelek cikornyás göröngyeit, a lomb- és színhalmokat. A zöldbe bújt fák az egész teret húsos, léha nyugtalansággal töltik meg.

A folyók ezenközben változatlanul folynak tovább: ezer esztendő; visszafogottan ringanak a tengerek. A tengerek és a folyók nem terebélyesednek úgy, mint a gaz; nem folynak szét, akár az agyag vagy a zöld fa göröngyeként hullámozó vágyakozás.

A tengerek élete a hetes szám jegyében telik; a föld kemény szürke vajúiban él a tenger. S eltelt mindennel.

És a szürke tenger meg a folyók ütemes réműleteinek száma jegyében telik az utcák betontengerének élete; meg a falak betontájképé: a tengelyekből és rugalmas szintekből álló törzsszel és ággal rendelkező növényekéé.

A tompa, akárha az étellel megbékélt szög alatt nő a tengely és a szint tájképe; erős, telített, és megvan benne a derékszögek egyensúlya. A falak és ablakok szürke növényzete eseményeivel kitölti a nap sík mezejét.

Ebben a tájképben, mint a hatalmas, sokoldalú göröngyök kemény szegélyei, összefonódnak egymással az emberi sorsok, egybefolynak, átjárják egymást és szétválnak – kiszámított időközönként – végérvényesen és visszafordíthatatlanul. Akár a szürke tengerek és az áttetsző folyók hullámai.

Ebben a tájképben nincs helye a kéznek és a szívnek, ami senkinek se kell.

Itt minden csak a fölösleges szívvel és a hiábavaló kézzel indulhat el.

PÁLYI Márk fordítása

Bendl Vera

AHA, MINT AZ OVIBAN

Előző este hódítottam vissza Juditot. Egy hónapos küzdelem, értelmetlennek tűnő telefonok, sms-hadjárat, virágok és hosszasan kiagyalt erotikus levelek után végre újra enyém lett ez a csodálatos zsidó nő a fenékgig érő fekete göndör hajával és az elképesztő szexuális étvágyával. Újra tapinthatam sötét, csillogó bőrét mindenhol, érezhettem vastag, érzékeny ajkait, a fenekét, aminél keményebbet még nem láttam, és főleg nem érintettem soha, és hallhattam a hangját, ahogy nyög a gyönyörtől, ahogy engem is hív. Egész éjjel szeretkeztem vele, és még reggel is kétszer, indulás előtt már tudtam, hogy legalább egy órát kések a munkahelyemről, de még visszafordultam, Judit meztelenül aludt az ágyon a fehér lepedők között, amelyek csak kiemelték kreol bőrének színét, de nem takartak semmit a testéből, és megcsókoltam a sötétbarna mellbimbóját, ami még álmában is megkeményedett.

Nem voltam álmos, de gondolkodni sem bírtam. Judit mellbimbóit láttam magam előtt, csak azokra gondoltam, és kegyesen elnéztem Ákosnak, nagy bajszú szerkesztőnek, hogy megpróbál rávenni, írjak egy cikket a közeledő kormányválságról. Szórakozottan bólintottam, keresgéltni kezdtem a

névjegyeim között, beszéltem néhány titkár-nóvel, akik nem akarták kapcsolni az elnök urakat, bámultam a monitort, megnéztem az e-mailjeimet, azt tervezgettem, hogy mit csináljak Judittal délután, hogy hogyan kerülök vele megint minél hamarabb ágyba, közben láttam, hogy a cikk leadási határideje vészesen közeledik, de egyáltalán nem érdekelt, ki is rúghattak volna, rendben volt az életem munka nélkül is.

Panka ekkor lépett be. Olyan volt, mint a nyári fuvallat. Megérkezett, és valami megváltozott. Éppen csak egy kicsit. Vidámabb lett az a szürke szoba és a benne ülő húsz ember, akik unalmas témákról akartak unalmas cikkeket összeütni. Anélkül lett mindenkinek jobb kedve, hogy észrevették volna őt. Olyan volt, mint egy apró mezei virágcsokor: semmi túlzás, semmi direkt feltűnés. (Judit ezzel szemben pipacs, vagy még inkább: kardvirág. Félelmetes és egyértelmű. És nagyon kívánatos.)

Győri Blanka felvétele

Szemmel tartottam a sarokból, ahol az asztalom állt, és egy pillanatra kiüsztek a képből Judit duzzadó mellbimbói. Kezet fogott Ákossal, egy percre eltűntek a szerkesztőség egyetlen, ámde hatalmas szobanövénye mögött, majd mindketten felém tartottak a gépeik előtt szorgalmasan dolgozó újságírók között lavírozva. Fél szemmel néztem a karját és a vállát, meg a furcsa, kicsit félnék mosolyát. Határozottan jött, világos inge szinte az arcomat érintette, amikor megállt előttem.

„Gáborkám, ez a kislány a rovat új tagja, megtennéd, hogy megmutatod, hogy is van itt a járás?” – Ákos már el is tűnt. Felálltam, ő magától bemutatkozott, „Panka vagyok”, mondta, apró keze hűvös volt, és erősen szorította az enyémet, de csak rövid időre, illedelmesen, közben viszont huncutul mosolygott, mintha azt mondta volna, „lássuk hát, mihez kezdesz ezzel a kislánnyal”. Akkor azt hittem, félreértem a tekintetét, de utólag tudom, hogy nem tévedtem. Hoztam egy széket, magam mellé ültettem, kiléptem a gépből, aztán újra be, mondtam, hogy látod, ez a szerkesztőségi rendszer, mire ő csodálkozva megkérdezte, hogy „komolyan?”, és amikor az arcára néztem, akkor jöttem csak rá, hogy viccel, hogy rajtam nevet. A halk, gúnyos nevetése megbénított és egy kicsit idegesített. Mindent egyből megértett, de persze ezt a rendszert nem zseniknek találták ki; a magyarázatom közben folyamatosan ironikus megjegyzéseket tett rám, önmagára meg a körülményekre, közben pedig állandóan mosolygott kedvesen, illedelmesen, néha viszont kicsit hunyorogva, kétértelműen. Kábé egy óra múlva meguntam a magyarázgatást. Kávét hívtam, előttem ment ki az ajtón, és akkor vettem észre a mozgását, a szökdelését, ezt a látványos fizikai eltávolodását a földtől. Amikor a kávét a szájához emelte, az orrán apró szeplőket pillantottam meg, pici kezét, amivel a csészét tartotta, finomnak és elegánsnak láttam. Megkérdeztem, nem akar-e segíteni példának okáért az én cikket megírni, mire azt mondta, hogy szívesen, már ha Ákos is beleegyezik. Ákos beleegyezik, elintézem, közöltem, és megkaptam a már ismert gúnyos-kedves mosolyt, ami az önbizalommal rendelkező, tettekéssz hímeknek járt tőle. Fogta a telefonkagylót, és feltárultak előtte a minisztériumok, igaz, nem tudtunk meg mindent, de kislánnyos érdeklődése mégis több kaput nyitott meg, mint az én kielégült érdektelenségem reggel. Ezer szerencse, hogy minden összefüggést azért nem látott át, így tőlem kellett kérdezősködni a hívások előtt, és akkor ismertethetem az általam rendkívül bonyolultnak beállított politikai helyzetet, és úgy érezhettem,

hogy okosabb meg tapasztaltabb vagyok. Délután háromkor átnyújtotta nekem az összes jegyzetét, megkérdezte, hogy akkor ez elég-e, és jelezte, hogy most már menne. Persze, vállat vontam, felőlem. Felállt, felvette a kabátját, „kösz a segítséget”, ezt mondta halkán, és a kabátja súrolta az asztalomat, és majdnem a karomat is, és éreztem az illatát, és még utána kellett szólnom, hogy „Panka! Ugye jössz holnap is?” Hátranézett, megint mosolygott, és már megint láttam ebben a mosolyban azt, hogy „na ugye, tudtam én”, ezt az önelégült mondatot, és mérges lettem, ő meg megvonta kecses vállait, vékony hangján közölte, hogy „aha”, és kiszökdellt. Aha – aha, mint az oviban, ezt gondoltam magamban, és belebonyolódtam a kormányválságba.

De az este megint Judité volt. Vendéglőbe kellett vinnem, valami elegánsba, és végignéznem, ahogy háromszor elvonul a mosdóba, közben pedig csípője érzéki-lassan mozog vékony szoknyája alatt, és amikor egy-egy gyorsabb mozdulatot tesz, például a haját a vállá mögé dobja, a mellei is a karja után mozdulnak, majd hirtelen megremegnek. A desszertől lemondtam, és Juditot is lebeszéltem róla, mondtam, hogy ő maga lesz a deszert, ennek örült, a taxiban elkezdtem volna vetkőztetni, és nem mintha nem élvezte volna, de hogy még jobban felizgasson, nem hagyta, így amikor megérkeztünk a lakásomba, az előszobában rángattam le róla a ruháit úgy, hogy a blúz és a bugyi is elszakadt.

Panka viszont jött másnap is, és magam sem értettem, hogyan vehetem észre, amikor az előző éjszaka óta gyakorlatilag nem is maradt bennem férfimag. Ő mindenkinek bemutatkozott, mindenkiel váltott néhány szót, és a kollégák – úgy láttam legalábbis – egy csapásra megkedvelték. A rovatszerkesztők meg akarták szerezni maguknak, állandóan jártak hozzá, hogy nekik írjon cikket – azonnal persze, mert fontos –, Panka meg mindenkire mosolygott, és mindent megtett, és elég sikeres volt, azt hiszem, a hangja miatt. Többször kihallgattam a beszélgetéseit, és mindig úgy éreztem, hogy ha vállalatigazgató lennék, akármilyen fontos ügyeim lennének, és akárhány millióm forogna is koc-

kán, nem tudnék ellenállni ennek a különös, halkán karcoló női hangnak, amikor azt mondja, hogy „ne haragudjon, igazgató úr, remélem, nem zavarom, egy pár kérdést szeretnék feltenni önnek a cég jövőbeli tervével kapcsolatban, csak néhány percről lenne szó”, naná, hogy félbehagynám a teendőimet, és susognék egy kicsit ezzel a vékony, kicsit rekedt hangú nővel, a végén meg persze ki tudja, mi mindent mondanék el. De bártorságom nem volt többé megszólítani. Nem volt ürügy, vagy ami lett volna, azt nevetségesnek találtam. Csak néztem néha, és hallgattam a hangját.

Egyszer aztán kaptam egy mellékletet, nekem kellett megszerkeszteni, hipermarketek, ez volt a címe, egyáltalán nem érdekelt a téma, de tudtam, hogy Panka írja majd a cikkeket, ha törik, ha szakad. Amikor odamentem hozzá, már megint az az idegesítő tekintet fogadott, amiből érezhettem, hogy tudta, egyszer megszólítom majd. Tárgyszerű voltam, Tesco, Cora vagy ilyesmi, Auchan, bármelyiket választhatod, mondtam. Felsoroltam, hogy pontosan milyen adatokra van szükségem, és közöltem, hogy mikorra várom a cikket. Néhány régebbi anyag is a kezemben volt a témával kapcsolatban, azt elvette tőlem, komolyan és irónia nélkül bólintott, megkérdezte, hogy van-e még valami kérésem, mire közölnöm kellett, hogy nem, nincs, és szó nélkül eloldalogtam.

Este a gépemen volt a cikk, a kislány a szerkesztőségi rendszerben elküldte, és használhatónak is tűnt, néhány stilisztikai hibát találtam csak benne, meg egy-két adatot, amit nem értettem, de mivel nem sürgetett a leadás, nem engedtem meg magamnak, hogy kikeressem a telefonszámát és felhívjam, csak egy üzenetet írtam a rendszerben a kérdéseimmel, és mögé biggyesztettem, hogy „és egyébként hogy vagy?” Másnap vártak a korrekt válaszok és egy kérdés, „hol ebédelsz?” Összeszorult a gyomrom. Panka velem akart ebédelni, és rettegtem, mert úgy éreztem, most kellene megmutatnom, milyen magabiztos, férfias és szakmailag megkérdőjelezhetetlen vagyok, és beszélgetés közben bizonyítanom az évek során össze-

gyűjtött bölcsességemet, a szaktudásról nem is beszélve, és tudtam, hogy ilyenem ez előtt a lány előtt – hiába a plusz tizenöt évem – egyszerűen nincsen. Dadogni fogok, butaságokat beszélek, ő pedig azzal a borzasztóan világos fejével mindezt átlátja, és halk hangján figyelmeztet rá. Persze, a kihívást ettől még állnom kellett. Férfi vagyok vagy mi, emlékeztettem magam remegve, és végül úgy éreztem, hogy a rántott gomba és a egyes köret mellett sikerült is megőriznem valamit a tartásomból. Legalábbis önmagam előtt. Pankáról a következőket tudtam meg az ebéd során: kommunikáció szakra jár, csak pénzt is akar keresni, ezért jött újságírónak, később is szeretne a pályán maradni, csak éppen nem ennél a lapnál, számtalan barátja van, egy kutyája, akit nagyon szeret, meg egy fiúja, akivel már évek óta együtt él. Én próbáltam kódösíteni magammal kapcsolatban a diplomáim számát illetően például, meg a családi állapotomat sem részleteztem.

Eltelt valahogy az ebéd, nem éreztem kudarcnak, és ezek után már mertem rövid személyes üzeneteket küldeni a rendszerben. Általában válaszolt, de általában nem rögtön. Hívogattam munka utáni valamire, tea, sör, akármilyen, de mindig elutasított állítólagos randevúk és közbejött programok miatt; aztán lassan mégis elkezdte keresni a tekintetemet. Amikor reggel megérkezett, először az én asztalom felé fordult és az én szemembe nézett, néha pedig, amikor a vállalatigazgatókkal diskurált, és olyanokat kérdezett, hogy „igazgató úr, csak azt szeretném még tudni, miért esett a forgalom tavalyhoz képest tíz százalékkal?“, vagy azt mondta, hogy „teljesen megértem az álláspontját, mégis lenne egy rövid kérdésem, ha megengedi“, akkor közben rám nézett, mosolygott, és így közölte, mennyire kevésbé jelentős számára az a válasz, amit éppen hall, sőt azt is ki akartam olvasni belőle, hogy sokkal inkább lenne velem a sör mellett, amit mindig visszautasított. Kávészünetet persze tarthattunk, arra hajlandó volt, általában a napi sajtóról beszélgettünk, esetleg politikáról, és minden kérdése után, amely éppen a dolgok lényegét érintette, előntött a sárga irigység, mert hogy

lehet, hogy valaki húszévesen ilyeneket kérdez, ne kérdezzen már, mert a naivitása mellett néha túlzottan is lényegretörő, és én megőrülök a lényeglátásától. Mert nekem ilyen nem volt húszéves koromban, és ez így nem igazság. Ő meg csak pillantgatott, csak mosolygott, és fogalmam sem volt, mit gondol rólam, közben pedig megfoghatatlan módon vonzott valamiért, amit nem tudtam olyan egyértelműen megfogalmazni, mint Judit esetében. Valami kellett Pankából, de nem tudtam, mi. Igen, le akartam feküdni vele, de tudtam, hogy ez egyáltalán nem elég. Integrálni akartam inkább, az enyémmé tenni, teljesen, annyira, hogy már ne legyen saját véleménye, csak az enyém legyen neki, hogy végre hatalmasabb legyek nála, és végre elszakadhassak tőle, mert nekem nem kell az a lány, aki ugyanazt gondolja, mint én, aki nem létezik nélkülem, aki én magam vagyok.

Csakhogy Panka erre egyáltalán nem volt hajlandó. Minél több ellentmondást talált a szavaimban, annál jobban élvezte a helyzetet, annál többször figyelmeztetett a következetlenségeimre, és annál többet mosolygott titokzatosan és fensőbbeségesen. Idegesített, izgatott, dühített, örületbe kergetett, azt hiszem, elsősorban azért, mert semmit sem tudtam megfogalmazni abból, ami történik velem. És mindent Juditon vezettem le, persze főleg éjjel. Hazamentem, ő már várt, szó nélkül az ágyra dobtam, levettem a ruháimat, nekiestem, ő meg élvezte, egyre jobban élvezte. Minél inkább vágyakoztam Pankára, Juditért annál kevesebb erőfeszítést kellett tennem. Mindig ott volt, ahol éppen kedvem támadt hozzá, egyre többször hívott fel magától, rám pazarolta a telefonkártyáit, sms-ekkel bombázott, amit szerettem, mert hízelgett nekem, és egyre extrémebb szexuális ötletekkel állt elő. Pankának viszont nem voltak ötletei kettőnkkel kapcsolatban.

Egyszer aztán mégis történt valami. Munka után, este még bennmaradtunk páran, fáradtak voltunk, valakinek a névnapját, másoknak meg a születésnapját ünnepeltük összevontan, elővettük a borokat, amelyeket azok a cégek küldenek, akik jóban akarnak lenni velünk, és elég gyorsan megittunk jó néhány

üveggel. Panka becsípett, hatalmasakat kacagott, kacskaringósan járt-kelt, és kacér lett a mosolya. Óriási alkalom volt, és ki is használtam: a buli után kézen fogtam, és egy közeli borozóba vonszoltam. Ő még észnél volt, hiába nem koordinálta a mozgását; azt mondta, csak akkor marad velem, ha én mindig a kétszeresét iszom annak, amit ő. Betartottam, és két pálinka, két pohár bor, meg megint két pálinka után, azt hiszem, egyformán részegek voltunk. Nevettünk, már nem tudom, min, és akkor megint eszembe jutott, hogy nekem ez a lány úgy kell, hogy teljesen, valahogy nekem kell győznöm, mit tegyek, és akkor megfogtam az állát, magam felé fordítottam a fejét, és azt az iszonyatos baromságot mondtam a szemébe nézve, hogy „Panka, legyél a feleségem”, de nagyon kellett koncentrálnom, hogy normálisan artikuláljam ezt a mondatot, mire ő kicsit felemelkedett ültéből, mert csak így tudott közel hajolni hozzám, az asztalon keresztül, imbolygott picit, a száját az enyémhez közelítette, de először csak az arcomat találta el, utána viszont sikerült, megcsókolt, jó sokáig, aztán visszaült.

Vártam egy kicsit, erőt gyűjtöttem, aztán én hajoltam át, és megint kezdtem, hogy „akkor feleségül jössz hozzám?”, ő meg megint megcsókolt, és aztán ugyanazt mondta, mint az első nap végén: „aha”. Aha, mint az oviban. És kirohant a vécére, aztán meg hazamentünk valahogy.

Másnapra nem múlt el a hirtelen jött házassági kényszerem, és ezt nem tudom mással magyarázni, mint hogy minél józanabbnak láttam Pankát, én annál inkább megőrültem. Reggel, miután alig tudtam kikelni az ágyból, és még Juditot is kielégítetlenül hagytam, és nagy-nehezen bevánszorogtam a szerkesztőségbe, fájó fejjel lekértem Panka elérhető adatait a rendszerből, elvonultam valami sajtótájékoztató ürügyén, és bejelentkeztem a legközelebbi önkormányzatnál – esketésre. Meg is írtam aztán, hogy „esküvő 17-én, csütörtök reggel, ahogy megbeszéljük? (kikérlek Ákostól). A táskádat ne hagyd otthon!” Ekkor egy pillanatra megint kutatóan nézett rám a terem másik sarkából, de aztán csak ennyi jött: „Ja, persze”. Azt hitte,

hogy viccelek. Ugyanúgy ironizált, mint addig. Már megint. „Bakáts tér 9-kor, gyere, mert menyasszony leszel!” „Jójó, majd szerzek fehér ruhát”, és rám se nézett többet. Egyetlenegyszer mosolygott csak aznap, látzott rajta a macskajaj, elmenőben aztán odajött hozzám egy percre, a fülembé súgta, hogy „akkor hamarosan elveszel?”, megpuszilta a fülcimpámat, én meg borzasztó módon elvörösödtem, és megint éreztem, hogy ennél rosszabb ötletet ki sem találhattam volna, de szerencsére még mindig azt hiszi, hogy csak hülyítem, talán megúszom, gondolom, el sem jön, nem is tudom, mit akarok.

Este Judit hisztizett, már csak az hiányzott. Az elhanyagoltság-érzete valójában kiélégületlenség volt, és igaz, ami igaz, három napja nem feküdtem le vele, ráadásul ezt csak úgy lehetett volna orvosolni, ha azonnal legalább háromszor magamévá teszem. Meg is próbáltam, de nem ment, és tudom, ennél még az is jobb lett volna, ha meg sem kísérem. Ezt a kudarcot a nők egyszerűen nem bírják. Ezzel szemben reggel elképesztő gerjedelemre ébredtem, de akkorra Judit már elment, azt írta egy fecnire, hogy várjunk egy darabig, majd rövidesen újra jelentkezik, és addig gondolkozzunk mindketten, mert igaz, hogy egy szexisten vagyok, de ha ezt nem bizonyítom újra és újra, akkor sajnos hajlamos elfelejteni. Undorodtam tőle, de még mindig kívántam. Még mindig tetszett ez a romlott, szemérmetlen és egyértelmű viselkedés, hogy nyíltan megmondja, mit akar, és éppenséggel a szexet akarja, ahogy legtöbbször én is, mégsem értettem, hogy lehet, hogy Juditnak soha nem a jelenlétem hiányzott, az ölelésem vagy a szavaim, kizárólag csak a farkam. Kidobtam a cetlijét a szemetesbe, otthagytam a lakást a kuplerájban, és a szerkesztőségbe siettem, de ez nem az a nap volt: Panka sem jött be. Nem tudtam mihez kezdeni, cikket írtam, szenvedtem, döntöttem magamba a kávé, átkoztam a titkárnőket meg általában is a nőket. Cölibátust fogadtam, persze csak viccből. Panka egész héten távol maradt (persze Judit is), sőt azt követően is, és egyre mérgesebb lettem. Amikor meg végre megjelent, úgy tűnt, alig figyel

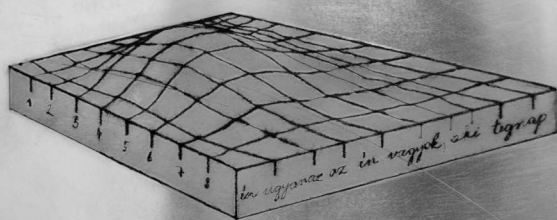
rám. sms-ben figyelmeztettem a csütörtökre.

Aznap fél kilenckor már a Bakáts téren vártam; dühös voltam, azért mentem el, és fogalmam sem volt, mi következik, vagy hogy mit akarok. Biztos, ami biztos, vettem néhány szál gerberát arra az esetre, ha Panka eljönne, és mégis feleségül venném. Közben persze elképzelttem, hogy átadom neki a vi-

látjuk. Kezébe nyomtam a virágot, kézen fogtam, és a polgármesteri hivatal felé vezettem. Közben komolytalan megjegyzéseket tett arról, hogy végül is még soha nem volt férjnél, szeretné is tudni, milyen, főleg mert a barátja, a Peti is hamarosan megkéri a kezét, olyan volt, mint egy éretlen kamaszlány, aki viháncol, és fogalma sincs, mi várhat még rá.

Amikor aztán beléptünk az épületbe, elhallgatott. „Gabika, most!” – ennyit mondott, csak elkezdte, talán úgy akarta folytatni, hogy „most már elég”, de hirtelen teljesen megváltozott, mintha egy másik nő kezét tartottam volna a kezemben, aki komoly volt és felelőségteljes, és először éreztem benne tiszta félelmet, azt hiszem, nem is tőlem félt, hanem önmagától, mert amikor rájött, hogy megőrültem, és nem viccelek, akkor eldöntötte, hogy végigjártssa. A tanú két önkormányzati alkalmazott volt, a szertartás addig tartott, mint a csók

a végén. Az anyakönyvvezető vagy ki, az a nagymellű, kontyos öregasszony már köhécselt egy picit, hogy abbahagyhatjuk, és akkor elhagytuk a termet. Gyűrűnk nem volt, erre nem készültem, persze ez senkit sem érdekelt, de Pankában éreztem a feszültséget. Viszont a feleségem volt. Mit csináljak vele? „Együnk valamit, vagy eljössz hozzám?” – nagyon férfiasan ezt kérdeztem, amikor kiléptünk az épületből, és mint aki álomból ébredt, úgy nézett fel, és hallottam a hangjában a bizonytalanságot, amikor azt mondta, hogy „akkor hozzád, ha már így vagyunk”. Lassan vetkőztettem le, még húzni akartam az időt egy kicsit, és félttem is, hogy összetöröm, óvatosan értem hozzá az áttetsző bőréhez, a finom nyakához és a lábfejéhez. Mellei a kezembe simultak, és minden érintésemre rándult egyet. A szeme szelíden, de egyértelműen hívott. Az egész lány olyan volt, mint a mosolya. Olyan kettős, olyan visszafogott, hívogató és mégis határozott. Estig ágyban voltunk, nem tudtam betelni a teste rezdüléseivel; aztán az éhség kihajtott, boltba mentem, Panka pedig spagettit főzött egy szál

Győri Blanka: Én ugyanaz az én vagyok, aki tegnap (alumínium, olaj)

rágot, és közösen nevetünk a viccen, a játékon, amit nem vettünk komolyan soha, és elfeledkezem arról a lényegtelen részletről, hogy múltkor a reggeli részegségem és a birtoklásvágyam okozta delírium miatt ténylegesen bejelentettem magunkat.

Üldögéltem a parkban, morzsoltam a gerberák szárát, eszembe jutott Judit az aranyszínű melltartójában és bugyijában, eszembe jutott a fenéig érő haja, amit mindig is imádtam, ahogy beborította a melleit és a hasát, amikor rajtam ült, és hirtelen úgy éreztem, hogy hatalmas hiba volt parlagon hagyni ezt a csodálatos nedvekkal teli női testet. És persze éppen ekkor szólított meg Panka. „Nem túlzás ez, Gabika, hogy még virágot is hoztál?” Ránéztem, fehér ruhában volt, térdig érőben, vékony karjai és válla jól látszottak, apró mellei is kirajzolódtak a szinte áttetsző anyag alatt, mellkasán átvetve a szerkesztőségbe is hordott barna bőrtáska. Végigmértem. Most én is gúnyosan mosolyogtam. „Azt hiszed, viccelek, ugye?” „Nem, gondoltam, tényleg feleségül veszel. Látod, a ruhám is fehér.” Persze ironia megint, na majd meg-

bugyiban meg pólóban. Először Judit otfelejtett piros csipkés trikóját vette föl, de nem tudtam nézni rajta, azonnal kicseréltem. Szökdécselt, kavargatta a vizet, hagymát vágott meg konzervet nyitott, olyan volt, mintha ezer éve ismerné a konyhám. Kérdeztem, mi van a pasijával, mondta, hogy most külföldre ment, csak hétfőn jön, és amikor azt akartam tudni, mi lesz akkor, annyit mondott, hogy „majd elválunk, nem?”. Ezt nem akartam meghallani. Nyeltem a spagettit, néztem a mellét, vártam a mosolyát. Este már éppen az ágyban voltunk, amikor megszólalt a telefonja. Kiugrott mellőlem, felkapta, és idegesítően kedves és gyöngéd hangon beszélgetett valakivel, kitalálhattam, hogy kivel. Legalább fél órán keresztül nyugtatgatta azt a férfit olyan hangon, ahogy hozzám még nem szólt, közben azért kiment a konyhába, de így is mindent hallottam, azt is, hogy a végén még azt mondja, „persze, gyere haza minél hamarabb”. Amikor visszajött és maga mellé rakta a telefonját, és úgy tett, mintha semmi jelentős nem történt volna, elkezdtem dühöngeni, mondtam, hogy legalább ne előttem csinálja, és egyáltalán ne is beszéljen senkivel, elvégre már az én feleségem, én meg ezt nem engedem; soha nem ismert férfisovinizmus tört elő belőlem, és még a karját is megszorítottam néhányszor, igaz, azt hittem, nem erősen, de mégis maradt nyoma, aztán lefogtam a kezét, hogy ne tudjon hadonászni, és akkor észrevettem, hogy reszket, hogy fél tőlem, és elhallgattam. Alig volt rajta ruha, így fázott is, a pupillái kitágultak, kicsit összeszedte magát, akkor mondta, hogy „én elmegyek tőled néhány nap múlva, akármid vagyok”. Remegett és libabőrözött, én meg átöleltem, és megmelegítettem a testét.

Panka vasárnapig belakta a konyhám, belakta a lakásomat, ahogy Judit soha: amikor elnyúlt a tévé előtti pamlagon, lefeküdt az ágyamba vagy felhúzta és karjával összekulcsolta a lábát a fotelomban, olyan volt, mintha kezdettől fogva az ő bútorai lennének, csak éppen mindig az jutott eszembe erről a látványról, hogy valószínűleg nem sokáig tart. Ő minden nap beszélt azzal a fiú-

val, aki értelmileg egy kéthónapos tacsókutyá szintjén lehetett, annyira kellett gügyögni hozzá, én meg megpróbáltam nem figyelni, néha pedig kérleltem, hogy ne menjen, legalább gondolja meg, de Panka ebből a szempontból öszvér volt: meg sem fontolta, amit mondtam. Judit is hívott, egyszer, mondta, hogy kedden akkor jön. Én olyan alpári stílusban még nem beszéltem nővel, mint akkor velem, ennek pedig az lett a következménye, hogy a halálánál is biztosabbra ígérte a megjelenését.

És tényleg. Hiába a reggeli tejeskávék, a szeretkezés a parkban meg minden, a kristálytisza érvek és a belakott lakás, hétfőn reggel Panka már nem volt nálam, csak a munkahelyen találkoztunk. Éppen pakolta a holmiját, kilépett. A füzeteit, a tollait bedobta a válltáskájába, felvette a nyári kabátját, én meg csak néztem, nem tudtam még semmit sem mondani. Aztán odajött hozzám, elbúcsúzott, mondta, hogy a Peti megérkezett, ő meg már nem akar itt maradni, ezen a munkahelyen, ilyen körülmények között, hogy én is itt vagyok, mert ez rossz neki. Nekem is rossz volt. Győzködtem, de hiába. Ennyi, azt mondta, jobb is így, mert nagyon jó volt velem, nem értettem, ha nagyon jó volt, minek kell befejezni, de nem hallotta meg az érveimet. Fáradt volt az arca és meggyötört, azt mondta, hogy „Gábor, te soha nem akartál tudni a Petiről. Én őt nem hagyom el három nap miatt, nem érted?” „De, Panka, ez három év volt legalább, nem három nap, nem érted?” „Csak vicceltünk, nem?” A szeme szomorú volt, és rájöttem, hogy még nem is látam sírni. Valamit még tennem kellett volna: lefogni, kiabálni, könyörögni, nem tudom, de mintha lebénultam volna, meg sem tudtam mozdulni. A feleségem meg vállára vette a táskáját, adott egy puszit a homlokomra, és elment. Hiába hívogattam utána, nem akart találkozni velem. Beadta a válókeresetet, elváltunk.

Judit kedden megjött. Békülni szeretett volna, én meg levert voltam, és el akartam küldeni. Könyörgött, erre vállat vontam, mondtam, hogy felőlem maradhat, cserébe pedig úgy használtam a testét, ahogy akartam.